

La sort

Mai he sabut definir la sort. M'agrada definir coses; crec que és una reminiscència del què no vaig poder ser. No vaig poder ser filòloga. A vegades recordo allò de la Sylvia Plath, allò de la figuera; sabeu de què parlo? (el seu *fig tree*). Però això no és una història de com no vaig ser filòloga, sinó de com tot i no saber definir què és la sort, la conec de primera mà.

Sempre he sigut una noia amb les coses clares. Amb catorze anys ja sabia que volia ser politòloga. Quina nena de catorze anys vol ser politòloga? Evidentment, cap o molt poques. Vaig estudiar la carrera aquí, a la UPF, sabeu? Em va pillar la pandèmia al segon any i quasi ho deixo. Era una mica desesperant. Tot i així, vaig tenir *sort*. Sort perquè vaig escollir bé les optatives, totes de Relacions Internacionals; sí senyora! I què en faig de totes aquestes optatives? Soc experta en Relacions Internacionals? Bé, no ho sé. El que sí sé és que m'agrada molt el que faig. Sabeu la sort que és que t'agradi molt el que fas? Soc doctoranda en aquesta disciplina. Dedico els meus dies a investigar sobre grups terroristes i dones. Quines coses, oi? Però no vull parlar de la *sort* de poder fer el *que vols, quan ho vols i com ho vols*. Vull parlar-vos d'un altre tipus de sort, *la sort de trobar algú al qui t'has passat tota la vida esperant*.

Quan vaig veure que hi havia un concurs de Sant Jordi a la UPF no vaig dubtar-ho ni un segon. Em semblava que era un deute escriure de quina manera he conegut la sort en aquest lloc. Com bé us he dit, treballo aquí. Em passo la majoria del meu temps de dilluns a divendres aquí i no ens enganyem, fer una tesi és un treball molt solitari. Et passes hores al teu despatx (que si tens sort, tens el despatx a l'edifici 20 i almenys pots veure aquest sol mediterrani de la nostra estimada Barcelona; però, no. No és el meu cas. Tinc el despatx a l'edifici 40; així que ho fa tot més depriment encara). Però tot i tenir tot en contra, he conegut *la sort*. J i jo ens vam conèixer en un d'aquests cursos de doctorat. Vam parlar una estona i ja està; tampoc és gran cosa, la veritat. No vam saber res més de l'altre fins a l'any passat. Cadascú amb les seves coses. Jo, que creia que ho tenia tot molt clar (recordeu que us he dit que sempre ho havia tingut tot clar?); doncs arriba un moment en què pam! Com si res, tot cau. Ja no hi ha res. I què en faig jo

de tot això? El que més m'agrada en el món és estimar. I ja no ho podia fer. Bé, doncs apareix. I no com un esdeveniment espectacular, sinó com un detall que al principi sembla irrellevant: una coincidència, una conversa que dura una mica més del que tocava, un gest que crida l'atenció. I de sobte, tot allò que semblava estable i planificat comença a moure's. Sempre havia cregut que podia mesurar riscos, anticipar passos, controlar resultats. Però això mostra que hi ha zones de la vida que escapen a qualsevol previsió, espais on la sort s'amaga, silenciosa, i només es fa visible quan les condicions són exactament les adequades.

La sort, aleshores, deixa de ser un concepte abstracte i es converteix en un entramat de moments improbables. No és casualitat exactament, ni una força externa que decideix per tu; és la convergència inesperada de trajectòries, d'absències i retrobaments, de silencis i coincidències que, al final, es troben en un punt que mai haguéssim previst. I aquí és on apareix la revelació: la sort no és que una cosa passi, sinó que hi hagi la disposició per notar-la, per reconèixer que un moment, un lloc o una interacció concreta té un sentit que només es fa evident amb la perspectiva del temps.

Hi ha una sensació curiosa en això: el que sembla casual, amb una mirada retrospectiva, apareix com inevitable. Les hores passades en rutines solitàries, els esforços invisibles, els dies en què tot sembla gris o ordinari; tot això conforma un context que permet que la sort es manifesti. No és espectacular ni dramàtica; és subtil, discretament potent. La sort és veure que, entre totes les possibilitats, certs moments connecten, certs camins es creuen, i només llavors és possible reconèixer que hi havia alguna cosa que valia la pena notar.

Potser, al final, la sort és això: una combinació improbable de temps, llocs i disponibilitat. És la capacitat de percebre que quan passes per davant d'una oportunitat, d'una trobada o d'una

situació, hi ha una dimensió invisible que fa que certs elements encaixin exactament com havien de fer-ho. I quan això passa, tot allò que abans semblava rutinari –les hores de feina, les lectures interminables, les esperes silencioses– adquireix un sentit diferent. No perquè la sort resolgui res, sinó perquè fa que reconeguem què val la pena, què té pes, què ens transforma sense soroll.

I així, la sort deixa de ser un concepte que s'ha de definir amb paraules. Es converteix en aquesta xarxa invisible de coincidències i sincronies que, de manera inesperada, ens fa sentir que la vida té punts de connexió que ni els plans més meticulosos ni els esforços més constants haurien pogut assegurar. És això, precisament, el que fa que valgui la pena seguir buscant i estar atents: la sort no arriba quan es cerca, sinó quan s'és capaç de reconèixer-la.

I tot això passa aquí, a la UPF. Entre passadissos, aules i cafès improvisats, entre el soroll de teclats i les lectures interminables, he descobert que la sort no és una qüestió de números ni de casualitat, sinó de lloc i moment. Aquest lloc, que al principi només era un espai de treball, d'estudi i de tesi solitària, s'ha convertit en un punt de trobada amb l'imprevisible. La sort, sembla, no apareix on la busques; apareix on el món, en la seva discreció més fina, decideix posar-la just davant teu. I la UPF, amb tot el seu caos, amb els seus patis, els seus corredors i els seus edificis que mai no pensava que arribarien a significar res, és el lloc on això ha succeït.

I llavors ho entens: la sort no és nova, no és quelcom que apareix quan finalment la notes. És antiga, pacient i silenciosa. Molt abans de saber que existia, molt abans de reconèixer-la amb consciència, ja hi era. Ja s'hi trobava, ja esperava, ja havia deixat la seva empremta. I amb això, es revela una paradoxa que només la vida sap regalar: que pots descobrir la sort, pots reconèixer-la, pots sentir-la plenament... i alhora adonar-te que l'has estat estimant i coneixent des de sempre.

Aquí, entre llibres i passadissos, la UPF deixa de ser només una universitat. Es converteix en el lloc on l'impossible es fa tangible, on les coincidències inesperades adquireixen sentit, on els

silencis de les hores solitàries es transformen en un context que permet que la sort, finalment, es faci visible. I és aquí, precisament aquí, que entenc que la sort sempre ha estat present, molt abans que jo ho sabés, molt abans que jo pogués posar-li paraules.